

Sygn. akt X GC 39/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział X Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Leszek Guza

Protokolant: Anna Rogal

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko J. C.

o zapłatę

1. nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z weksla przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w dniu 16 grudnia 2013 r. pod sygn. akt X GNc 761/13 uchyla w części zasądzonej kwotę 40 000 (czterdzieści tysięcy) zł wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 10 000 zł od dnia 13 grudnia 2013 r.,
- od kwoty 5 000 zł od dnia 17 grudnia 2013 r. ,
- od kwoty 5 000 zł od dnia 24 grudnia 2013 r. ,
- od kwoty 5 000 zł od dnia 31 grudnia 2013 r.,
- od kwoty 10 000 zł od dnia 10 stycznia 2014 r.,
- od kwoty 5 000 zł od dnia 16 stycznia 2014 r.,

i w tej części postępowanie umarza a w pozostałej części nakaz zapłaty utrzymuje w mocy;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 783,31 (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt trzy 31/100) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego.

SSO Leszek Guza

X GC 39/14

UZASADNIENIE

Powód T. P. pozwem wniesionym w dniu 10 grudnia 2013 r. r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla i orzeczenie nim , że pozwany ma mu zapłacić kwotę 97 264 , 12 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz koszty postępowania sądowego.

Na uzasadnienie podał powód , że dochodzi należności z weksła a ponadto należność ta znajduje potwierdzenie w potwierdzeniu salda.

Pozwany wręczył powodowi weksel in blanco na zabezpieczenie należności z łączącej strony umowy. Powód wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową wpisując w nim kwotę zaległości pozwanego.

Uznając za spełnione przesłanki z art. 485 § 2 k.p.c. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła i orzekł nim zgodnie z żądaniem pozwu.

Od nakazu tego w przepisany terminie pozwany wniósł zarzuty, w których domagał się uchylenia nakazu i oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych .

Na uzasadnienie podał on , że w niniejszej sprawie brak było podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Zaprzeczył pozwany jakoby miał zaległości wobec powoda.

Wskazał, że strony prowadziły rozliczenia gotówkowe i nie było wydawania towaru na kredyt.

Zaprzeczył pozwany aby powód otrzymał od niego weksel in blanco na zabezpieczenie roszczeń z umowy stron oraz zakwestionował zapisy deklaracji wekslowej złożonej przez powoda.

Weksel nie podaje prawdy i pozwany nie jest zobowiązany do zapłaty kwoty w nim wskazanej.

Zakwestionował pozwany fakt wezwania go do zapłaty weksła.

Podniósł pozwany zarzut , że zapłacił powodowi:

- w dniu 14 listopada 2013 r. kwotę 2000 zł,
- w dniu 19 listopada 2013 r. kwotę 3000 zł,
- w dniu 22 listopada 2013 r. kwotę 5000 zł,
- w dniu 27 listopada 2013 r. kwotę 4000 zł,
- w dniu 9 grudnia 2013 r. kwotę 10000 zł,
- w dniu 13 grudnia 2013 r. kwotę 10000 zł,
- w dniu 17 grudnia 2013 r. kwotę 5000 zł,
- w dniu 31 grudnia 2013 r. kwotę 5000 zł,
- w dniu 10 stycznia 2014 r. kwotę 10000 zł,
- w dniu 16 stycznia 2014 r. kwotę 5000 zł.

Podniósł też fakt dokonania kilku płat karta bankomatową.

W odpowiedzi powód cofnął pozew w zakresie kwoty 40 000 zł wskazując na zapłatę tej kwoty przez pozwanego w toku postępowania.

W pozostałym zakresie podtrzymał swe stanowisko.

Wyjaśnił powód, że wpłaty dokonane przez pozwanego:

- w dniu 14 listopada 2013 r. kwotę 2000 zł, zaliczył na poczet faktury nr (...) nie objętej pozwem,
- w dniu 19 listopada 2013 r. kwotę 3000 zł, zaliczył na poczet faktur nr (...) nie objętych pozwem,
- w dniu 22 listopada 2013 r. kwotę 5000 zł, zaliczył do kwoty 2 173,23 zł na poczet faktury nr (...) nie objętej pozwem a w pozostałym zakresie uwzględnił przy formułowaniu powództwa (w zakresie należności z faktury (...)),
- w dniu 27 listopada 2013 r. kwotę 4000 zł, uwzględnił przy formułowaniu powództwa (w zakresie należności z faktury (...)),
- w dniu 9 grudnia 2013 r. kwotę 10000 zł, uwzględnił przy formułowaniu powództwa (w zakresie należności z faktury (...)),
- w dniu 13 grudnia 2013 r. kwotę 10000 zł, została dokonana po dniu wniesieniu powództwa i w tym zakresie powód cofnął pozew,
- w dniu 17 grudnia 2013 r. kwotę 5000 zł, została dokonana po dniu wniesieniu powództwa i w tym zakresie powód cofnął pozew,
- w dniu 31 grudnia 2013 r. kwotę 5000 zł, została dokonana po dniu wniesieniu powództwa i w tym zakresie powód cofnął pozew,
- w dniu 10 stycznia 2014 r. kwotę 10000 zł, została dokonana po dniu wniesieniu powództwa i w tym zakresie powód cofnął pozew,
- w dniu 16 stycznia 2014 r. kwotę 5000 zł., została dokonana po dniu wniesieniu powództwa i w tym zakresie powód cofnął pozew.

Sąd ustalił i zważył :

Przechodząc do omówienia zarzutów podniesionych przez pozwanego w sprawie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że powództwo i nakaz zapłaty przeciwko któremu pozwany wniósł zarzuty były oparte na wekslu własnym pozwanego. Był to weksel in blanco wypełniony przez powoda.

Pozwany nie sformułował żadnych zarzutów formalnych dotyczących prawidłowości wypełnienia weksla. Nie zakwestionował też tego, że weksel opatrzony był jego podpisem.

Podnosił pozwany natomiast szereg zarzutów dotyczących stosunku podstawowego. Należy więc rozpatrywać te zarzuty jako zarzuty dotyczące zgodności wypełnienia weksla z deklaracją wekslową (art. 10 prawa wekslowego).

Przypomnieć również trzeba, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia przez strony umowy ani tego, że zakupił u powoda towary za które powód dochodził zapłaty.

Odnosząc się zaś do zarzutów pozwanego należy wskazać, że bezzasadny był zarzut, iż w sprawie nie było podstaw do wydania nakazu zapłaty. Wbrew twierdzeniom pozwanego bowiem art. 485 k.p.c. przewiduje również inne poza uznaniem roszczenia podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Za gołosłowne i nie potwierdzone żadnymi dowodami uznał Sąd twierdzenia pozwanego, że nie ma zaległości wobec powoda.

Powód wskazał i wykazał, że dostarczył pozwanemu towar opisany w złożonych fakturach. Faktu tego pozwany zresztą nie kwestionował. Zadaniem pozwanego było więc wykazanie, że za towar ten zapłacił (art. 6 k.c.).

Twierdzenia pozwanego o tym, że nie było między stronami "kredytowego" wydawania towaru jest wprost sprzeczne z § 3 łączącej strony umowy. Ponadto w żaden sposób nie wykazał pozwany aby zapłacił powodowi należności dochodzone pozwem.

Za nieuzasadnione uznał Sąd zarzuty pozwanego dotyczące weksla i deklaracji wekslowej.

Twierdzeniom pozwanego, że nie wystawiał powodowi weksla in blanco na zabezpieczenie roszczeń z umowy wprost przeczy zapis § 3 ust. 2 umowy stron. Nie do końca są przy tym zrozumiałe dywagacje pozwanego na temat tego, że weksel miał zabezpieczać limit kupiecki a nie bieżące zaległości. Owe bieżące należności stanowiły przecież właśnie wykorzystanie limitu kupieckiego.

Kwestionowanie przez pozwanego złożonej przez powoda deklaracji wekslowej jest niezrozumiałe w sytuacji gdy to pozwany winien wykazać, że weksel wypełniono niezgodnie z deklaracją. To w interesie pozwanego było więc wykazywanie tego czy i jakiej treści deklaracja wekslowa została sporządzona.

Bez znaczenia pozostają zarzuty pozwanego, że nie wezwano go do zapłaty weksla w sytuacji gdy również w procesie zaprzeczał istnienia należności nim objętej.

Niezależnie od tego powód złożył dowód zawiadomienia pozwanego o wypełnieniu weksla i wezwania pozwanego do zapłaty weksla (k. 19 i k. 153)

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty oparte na twierdzeniu, że pozwany dokonał wpłat kartą bankomatową.

Jak wynika ze złożonych przez pozwanego dokumentów wpłaty te dotyczyły innych faktur niż te objęte pozwem. Złożył bowiem pozwany dowody zapłaty kartą faktur nr (...) k. 104, nr (...) k. 105, nr (...) k. 107, nr (...) k. 109, nr (...) k. 110 podczas gdy roszczeniem objął powód należności z faktur nr (...).

Odnośnie zaś zarzutów pozwanego opartych na jego wpłatach dokonanych:

- w dniu 14 listopada 2013 r. na kwotę 2000 zł,
- w dniu 19 listopada 2013 r. na kwotę 3000 zł,
- w dniu 22 listopada 2013 r. na kwotę 5000 zł,
- w dniu 27 listopada 2013 r. na kwotę 4000 zł,
- w dniu 9 grudnia 2013 r. na kwotę 10000 zł,
- w dniu 13 grudnia 2013 r. na kwotę 10000 zł,
- w dniu 17 grudnia 2013 r. na kwotę 5000 zł,
- w dniu 31 grudnia 2013 r. na kwotę 5000 zł,
- w dniu 10 stycznia 2014 r. na kwotę 10000 zł,
- w dniu 16 stycznia 2014 r. na kwotę 5000 zł.

to Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko powoda.

Powód wskazał i wyjaśnił w jaki sposób zaksięgował te wpłaty a pozwany tych twierdzeń powoda w żaden sposób nie zakwestionował. W ślad za powodem uznał więc Sąd, że część tych wpłat została zasadnie zaliczona na należności nie objęte pozwem, część uwzględniona w kwocie dochodzonej pozwem a co do części powód cofnął pozew.

Sąd nie objął rozpoznaniem zarzutu opartego na twierdzeniach o wyegzekwowaniu w trakcie procesu części dochodzonych należności w oparciu o wydany nakaz zapłaty uznając, że zarzut taki może być przedmiotem rozpoznania dopiero w trakcie ewentualnego postępowania opartego o treść art. 840 § 1 ust. 2 k.p.c.

Ustalenia faktyczne na których oparł Sąd omówione wyżej rozważania oparto o złożone dowody w postaci dokumentów. Dowody te uznał Sąd za wiarygodne.

Sąd oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie osób wskazanych przez powoda i pozwanego.

W zakresie świadków wskazanych przez powoda Sąd uznał, że nie ma potrzeby ich przesłuchania bowiem zasadnicze ustalenia w sprawie były możliwe do poczynienia w oparciu o złożone dokumenty.

Jeśli zaś chodzi o świadków wskazanych przez pozwanego do pozwany nie wskazał na jakie okoliczności mieliby ci świadkowie być przesłuchani co uniemożliwiło uwzględnienie wniosków.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzuty pozwanego uznano za nieuzasadnione .

Dlatego zgodnie z art. 496 k.p.c. Sąd uchylił nakaz zapłaty w części w jakiej powód cofnął pozew i w tej części postępowanie umorzył a w pozostałej części utrzymał nakaz zapłaty w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 98 k.p.c. Pozwany który przegrał proces zobowiązany był zwrócić powodowi jego koszty. Uznał przy tym Sąd pozwanego za stronę przegrywającą proces również w zakresie w jakim pozwany dokonał zapłaty części należności po dniu wniesienia pozwu.

Dlatego utrzymał Sąd w mocy nakaz zapłaty również w części orzekającej o kosztach.

Obok kosztów zasądzonych nakazem zapłaty zasądził Sąd również od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania zabezpieczającego, opierając się w tym zakresie o treść art. 745 § 1 k.p.c. Powód we właściwy sposób wykazał fakt poniesienia tych kosztów składając odpis prawomocnego postanowienia Komornika ustalającego wysokość tych kosztów.

/-/ Leszek Guza